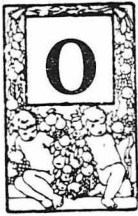

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΟΤΤΟ THUMM

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ο μικρός Φρίτς, το παιδάκι του Γίρκεν, έπαιζε τὸ ἀπόγευμα αὐτὸ σ' ἕνα μέρος ποῦ ἐκινδύνων. Ἀπάνω στὴ γραμμὴ τοῦ τραίνου, ἀνάμεσα στὶς δύο ὁδοὺς.

Ἔιχε ἐκεῖ ὠραία χαλίγια, ἄσπρα καὶ κόκκινα καὶ ὁ μικρὸς Γιορκεν, μόλις τριῶν χρονῶν, ἔπαιζε ῥιζοντάς τα ψηλά καὶ ξαναπιάνοντάς τα.

Λίγο μακρύτερα, ὁ πατέρας του θρόιζε στὸ χωράφι του. Ἐξαίρνα ἀκούστηκε ἕνα μακρινὸ σφύριγμα. Ἦτανε τὸ τραῖνο, τὸ πρωῖνὸ ἐξπρές ποῦ θὰ πρὸβάλε σὲ λίγο στὴν ἀκρὴ τοῦ δάσους. Καὶ ὁ μικρὸς Φρίτς ἔπαιζε ὀλοένα ξέγνοιαστος...

Σὲ λίγο, τὸ τραῖνο φάνηκε, ποῦ μακρὰ, ὡς ἕνα μαῖτρο σημάδια ἀκόμα.

Ὁ Γίρκεν θρόιζε, χωμένος μὲς στὰ ψηλά κίτρινα στάχυα καὶ δὲν ἔβλεπε τίποτα... Καὶ τὸ τραῖνο πλησίαζε ὀλοένα. Τὸ μικρὸ μαῖτρο σημάδια μεγάλωνε.

Καὶ τὸ παιδάκι ἔπαιζε ξέγνοιαστο ἀπάνω στὴ γραμμὴ... Τὰ σίδερα ἄρχισαν νὰ σιγοτρεῖνον τώρα...

Ὁ Γίρκεν θρόιζε, ὀλοένα θρόιζε... Κι' ἔξαίρνα ἀκούστηκε ἡ φωνή.

Τὸ δρεπάνο ἔπεσε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ δύστηνον πατέρα... Κάποιος ἀπ' τὸ τραῖνο εἶδε αἷμα καὶ ἔδωσε τὸ σήμα τοῦ κινδύνου...

Ἐνα σφύριγμα ἀκούστηκε τότε, τὰ φρένα τρέζανε θανάτῃ καὶ ὁ σιδηρεὸς κολοσσὸς στάθηκε. Ἦτανε μαῖτρος ὅσν τὸ θάνατο, μαῖτρος ὅσν τὸ Χάρο...

Περίεργοι οἱ ἐπιβάτες τέντωναν τὸ λαμὸ τοῦς ἔξω ἀπ' τὰ παράθυρα...

Ὁ Γίρκεν εἶχε χάσει τὶς αισθήσεις του. Τὸν βόηχανε πεσινὸ γάμο, μπρούμυτα, λίγα μέτρα πρὸ πέρα ἀπὸ τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ. Τὰ μάτια του ἦσαν ἀνοιχτά, ὡς γυάλινα. Δὲν ἔβλεπε. Ἦταν ἐντελῶς ἀναισθητός.

Τὸν ἐπιλόσανε σ' ἕνα φορεῖο, διότι σ' ὅτι εἶχε ἀπομείνει ἀπ' τὸ μικρὸ παιδάκι του καὶ τὸν κοβάδιαν στὴν πόλιν...

Μία ὀλοζήνη μέρα ἔμεινε ἀναισθητός ὁ Γίρκεν, μὰ μέρα καὶ μὰ νύχτα, ἐπιλωμένος στὸ κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου...

Σιγὴ νεκρικὴ βασιλεῦσε στὸ μικρὸ ἄσπρο θάλαμο ὅπου τὸν εἶχανε βάλει. Οἱ νοσοκόμοι πηγανοερχόμουνταν ἀδύρνωτα, πατώντας στὰ νύχια. Ὁ γιατρός κοινοῖσε θλιβερά τὰσπρο του κεφάλι.

Κι' ὁ Γίρκεν, ἐπιλωμένος πάντα ἀνάσκελα στὸ κρεβάτι του φανόταν ὡς πεθαμμένος.

Τέλος, ὅστερ' ἀπὸ δύο μέρες, ὁ ἄρρωστος συνήθε. Μὰ ἦτανε χαλνότερα νὰ μὴν εἶχε συνέθει. Ἐλεγε τρελλοθε!

Μόλις συνήθε ἀπ' τὴν ἀναισθησία του, ἄρχισε νὰ δένεται καὶ νὰ χτυπᾷ τὸ κεφάλι του στὸν τοῖχο... Φόναζε, ἔθριζε, καὶ καταριότανε τὸ μαῖτρο θηριὸ ποῦχε φάει τὸ παιδί του...

Τὸ δειλινὸ τὸν πῆσαν τρεῖς νοσοκόμοι, μέσα σ' ἕνα κλειστὸ ἀμάξι... Καὶ τὸν πῆγαν στὸ φρενοκομεῖο...

Πέρασαν μῆνες πολλοί, καὶ ὁ Γίρκεν ἦταν πάντα στὴν ἴδια κατάσταση. Ἦν γυναικὴ του ἔμεινε τώρα μόνη, χωρὶς παιδί καὶ χωρὶς ἄντρα, στὸ μικρὸ ἀρρωτικὸ τοῦς σπιτάκι, ποῦχε γνωρίσει ἄλλοτε τόσο καλὲς ἡμέρες...

Ἦτανε ποῦδ σκληρὸ τὸ διπλὸ σπὸ τὸ μαῖτρομα τῆς Μοίρας γιὰ τὴ φτωχὴ γυναῖκα καὶ εἶχε καταιγισθεῖ ἄνωγρησι.

Ὁ παλᾶς τῆς ἐνορίας πῆγανε κάπου-κάπου σπιτί της καὶ τὴ συμβούλευε νὰ κἀν ὑπομονή. Ὁ ἄντρας της, μετὴ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, θὰ γινότανε μὰ μέρα καλὰ καὶ θὰ γύριζε στὸ σπιτί του. Τῆς ἔλεγε νὰ προσεύχεται καὶ νὰ ἐλπίζει...

Μὰ οἱ μῆνες περνοῦσαν καὶ ὁ Γίρκεν δὲν γινότανε καλὰ. Ὅταν τὸν ἔπαινε ἡ μανία, ἄρχιζε νὰ χτυπᾷ τὸ κεφάλι του καὶ νὰ καταριέται τὸ μαῖτρο Χάρο, ὅπως ἔλεγε τὸ τραῖνο, ποῦ τοῦχε πάρει τὸ παιδί του...

Ἦν γυναικὴ του πῆγανε καὶ τὸν ἔβλεπε ταχτικά. Μὰ κείνος δὲν τὴν ἐγνώριζε. Ἐλεγε χᾶσει καὶ τὸ μνημονιοῦ του...

Ἦν κινρὸ-Γίρκεν πῆγανε τώρα καὶ μέρα στὴν ἐκκλησία, καὶ ἔμεινε ὦρα πολλὴ μπροστὰ στὸν Ἐσταφιομένο...

Μὰ τίποτα! Ὁ Θεὸς δὲν τὴν ἀκούγς. Ἐξην-τλημένη ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο, ἡ φτωχὴ γυναικὴ ἔπεφε κάθε βράδυ στὸ κρεβάτι της σάν ξεροῖ. Καὶ ποτε κοιότανε ὡς πεθαμμένη, ποτε στροφγοῦριζε δὴλ

τὴ νύχτα ἔπινη κλαίγοντας ἀπαρηγόρητα. Στὸ τέλος ἄρρωσθης, ἄρχισε ν' ἀδυνατίζει καὶ μὰ μέρα ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια!...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ παλᾶς ἔγραφε στὴ διεύθυνση τοῦ θόλου ποῦτανε κλεισμένος ὁ Γίρκεν. Τοῦς πληροφοροῦσε πὸς ἡ γυναῖκα του εἶχε πεθάνει, καὶ τοῦς ζητοῦσε νεότερα γιὰ τὸν ἄντρα της.

Σὲ λίγες μέρες ἔλαβε τὴν ἀπάντησι. Τοῦ γράφανε πὸς ὁ Γίρκεν ἦταν ἀκόμα χειρότερα. Τώρα ἡ μανία τὸν ἔπαινε τόσο συχνὰ καὶ ἔβαινε τέτοιες σπῆγες, ποῦ τοῦς ἦτανε πειὰ ἀδύνατο νὰ τὸν βγάλουν ἔξω. Μονάχα τὴν Κυριακὴ, ὅταν τύχαινε νάταν ἡσυχος, τὸν παίγνανε δύο νοσοκόμοι καὶ τὸν πῆγανε στὴν ἐκκλησία. Μὰ καὶ ἐκεῖ τὸν ἔπαινε χᾶποτε ἡ μανία...

Πέρασαν ἔτσι τριῶμινα χρόνια. Καὶ τέλος, μὰ μέρα, ἔγινε κατὶ ἐντελῶς ἀρροσοκόμη, κατὶ πα-ράδοξο.

Ἐἶχαν βγάλει τὸν Γίρκεν γιὰ νὰ πάρη τὸν ἀέρα του, στὸν κηπο τοῦ θόλου. Τὸν συνώδεε ἕνας νοσοκόμος, μετὴ τὸ ζουφλομανδία ἔτομο...

Τὴν ἴδια ὦρα ἔτυχε νὰ φύγη ἀπὸ κάπου ἐκεῖ κοντὰ ἕνας ἄγιος ταῖρος καὶ νὰ πάρη τοῦς δρόμους, σκορπώντας παντὸν τὸν ῥόμο... Ἐλεγε φτάσει πειὰ ἔξω ἀπ' τὸ ἄσπλο καὶ ὄρησις, μετὰ κατεβασιμένα τὰ κέρατα, μὲς στὸ περιβόλι...

Ὅλοι φεύγανε μπροστὰ τοῦ τρομαγμένου, μόνον ὁ νοσοκόμος καὶ ὁ τρελλὸς ἔμειναν στὴ θέσι τους.

Καὶ τότε ξέπνησε, γιὰ πρώτη φορὰ, μὲς στὸν Γίρκεν τὸ κεφάλι ἡ λογική...

Ὁ τρελλὸς ὄρησε πρὸς τ' ἀγριεμένο ζῶο καὶ ἄρχισε νὰ πα-λειῖ-μαῖό του...

Ἦτανε μὰ πάλι τρεμερή... Ὁ ἰδρωτάς καὶ τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ τρέζει ποτὰμ πᾶνω στὸ σῶμα τοῦ Γίρκεν. Μὰ στὸ τέλος γῆρσε...

Καὶ παρόδωσε τὸ ζῶο ἡμερομένο στὸν κῆ-πο του.

Ἐλεγε γίνει ἕνα θαῦμα... Ὁ τρελλὸς, ὁ μι-νασος αὐτὸς γιὰ τὸν ὁποῖο οἱ γιατροὶ εἶχανε πειὰ χᾶσει κάθε ἐλπίδα, εἶχε γίνει τώρα ἐντε-λῶς καλὰ. Αὐτὸ τὸ ἀρροσοκόμη περιστατικό τοῦχε διοίσει τὴ λογική... Οἱ γιατροὶ τοῦ φρε-νοκομείου δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ πιστέψουν...

Καὶ ὅμως, ἔτσι ἦταν...

Κι' ἔπερε τώρα νὰ τὸν ἀφήσουν ἐλεύθερο. Τὸν κράτησαν ἀκόμα λίγον καιρὸ, γιὰ καὶ ἐνδεχόμενο, ποῦ φανέρονταν ἔπειτα μετὰ τρῶ-πο, γιὰ νὰ μὴν τὸν παρᾶσουν, τὸ θάνατο τῆς γυναικὸς του, καὶ σὲ λίγες μέρες τὸν ἀφησαν ἐλεύθερο.

Ὁ Γίρκεν γόρησε στὸ σπιτάκι του καὶ ἄρχισε πάλι νὰ καλεροῦν καὶ νὰ περιποῖηται τὸ χω-ράφι του. Μ' αὐτὸ δὲ βάσταζε ποῦ.

Σὲ λίγον καιρὸ ἄρχισε πάλι νὰ τὸν περᾶζει ἡ τρέλλα. Μὰ δὲν τὸν ἔπαινε πειὰ ἡ ἄγρια μανία ποῦ τὸν ἔπαινε πρῶν. Τὸν κατελάιδανε μὰ λῆθη, μὰ βαθειὰ μελαγχολία. Μὰ δὲν πειράζε ποτε νανέαν, καὶ ἔτσι δὲν τὸν πειράζε κανεῖς. Ἄξαίρνα ὅμως, ἕνα πρωῖ, ὁ Γίρκεν ξέπνησε ἀγριεμένος.

Τοῦ εἶχε ἔρθει πάλι ἡ μανία...

Καὶ τοῦρθε τότε ἡ ἴδεια νὰ ἐκδικηθῇ... Νὰ ἐκδικηθῇ τὸ μαῖτρο Χάρο, τὸ μαῖτρο δαίμονα ποῦ τοῦχε πάρει τὸ παιδί καὶ τὴ γυναῖκα του...

Πῆρε μαζὸν τὸν ἐργαλεῖα, ὅ.τι ἐργαλεῖα εἶχε στὸ μικρὸ του σπι-τάκι, καὶ βῆκε ἔξω...

Τράβηξε ἴσια, στὴ γραμμὴ τοῦ τραίνου, στάθηκε στὸ μέρος ποῦχε κοιματιασθεῖ ὁ γμῶς του καὶ ἄρχισε νὰ ξεδιδῶν τὰ σίδερα...

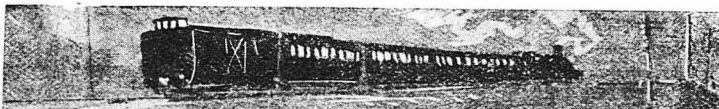
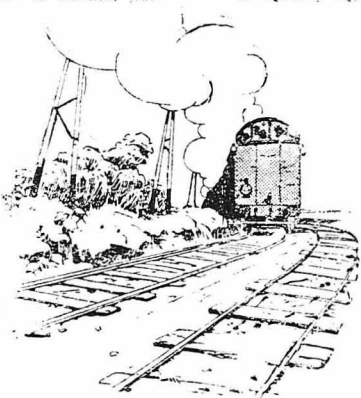
Σὲ λίγο εἶχε λῦσει τίς ῥάγες καὶ τίς εἶχε βγάλει ἀπ' τὴ θέσι τους... Κι' ὅταν ἐτέλειωσε, σηκώθηκε ὀρθος καὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ μετὰ τ' ἀλλόκοτο γέλιο τὸν τρελλῶν...

Σὲ λίγο, ἀκούστηκε ἕνα μακρινὸ σφύριγμα. Ἦτανε τὸ τραῖνο. Ἀπ' ἐκεῖ, ἀπ' τὴν ἀκρὴ τοῦ δάσους, θάβγαινε σὲ λίγο τὸ πρωῖνὸ ἐξπρές...

— Χαχαῖά!!! γέλασε ὁ Γίρκεν ὀλις τ' ἄκουσε. Θὰ πεθάνης καὶ ἐσύ... Ἐδοῦ ποῦ ὀλοσῶες τὸ παιδάκι μου... Ναι, θὰ πεθάνης, τῶρ' ἀμέσως...

Μὰ ἔξαίρνα, γιὰ μὰ στιγμή μονάχα, μὰ ἀκτίδα λογικῆς ἐφό-τισε τὸ μυαλό του. Μ' αὐτὸ ποῦκανε, πόσο ἀνθρώπινο μλοροῦσαν νὰ σκοποθῶν; Καὶ ποῦ ἦθε ὡς ζᾶν. Τοῦ φάνηκε πὸς θάπερτε χᾶ-μο... Μὰ ὄχι... Συνήθε ἀμέσως.

«Ὁχι, δὲν ἔπερε νὰ γίνῃ αὐτό! Ὁχι, ἄλλο αἷ-μα! Ὁχι...» μουρμούρισε. Κι' ἄραξε πάλι τὰ ἐρ-γαλεῖα του γιὰ νὰ διορ-θῶση τὴ ζημιὰ ποῦχε κά-νει. Μὰ ἦταν ἀργὰ πειὰ... Τὸ τραῖνο εἶχε φανεῖ κα-

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΟ "ΚΑΛΥΤΕΡΟ", ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΜΠΑΛΖΑΚ

Μία βραδιά ο Μπαλζάκ δειπνούσε με μερικούς φίλους του, μεταξύ των οποίων ήταν κι ένας συμβολαιογράφος άρχετα ενκάστατος.

— Αλλά καθ' όλη τη διάρκεια του δείπνου ο περιφημός μυθιστοριογράφος φαινόταν πολύ σκεφτικός. Αυτό το πράγμα έκανε το συμβολαιογράφο να τον ρωτήσει γιατί δεν σιμπετίζει, όπως άλλοτε, στη γενική εθιμία.

— Νομίζετε λοιπόν ότι μπορεί κανείς να γελά, απάντησε ο Μπαλζάκ μελαγχολικά, όταν το πρόβλημα να πληρώσει χίλια φράγκα και δεν έχει ούτε λεπτό στην τσέπη του;

— Αυτό ήταν! είπε χαμογελώντας ο συμβολαιογράφος.

Και βιάζοντας το πορτοφόλι του πρόσθεσε:

— Νά, πάρε τα χίλια φράγκα που χρειάζεσαι. Θα μου τα επιστρέψεις από την πούληση του πρώτου βιβλίου σου...

— Το καλύτερο βιβλίο μου δηλαδή, διόρθωσε ο μυθιστοριογράφος, τονίζοντας τη λέξη.

Ζήτησε τότε από τον ύπηρέτη χιατί και πένα και έγραψε με καλλιγραφικά στοιχεία:

«Ο ύποπαινετος ύποπαινος να επιστρέψω στον συμβολαιογράφο κ. Χ., από την πώληση του καλύτερου βιβλίου μου, το ποσόν των χιλίων φραγκών, που μου δάεισι άνευ άλλων όρων».

ΜΠΑΛΖΑΚ

Πέρασαν από τότε τρία χρόνια. Ο Μπαλζάκ, ο οποίος είχε παραδώσει την άνωτέρω απόδειξη στο δανιστή του, είχε λησμονήσει εντοματάκι το χρέος του, όταν μία μέρα έλαβε το ακόλουθο γραμματάκι εκ μέρους του:

«Φίλιπε, από όλιγον έτιχε να διαβάσω την «Ευγενία Γκραντέ». Τι άριστοέργημα! Είναι κατά τη γνώμη μου το καλύτερο βιβλίο σου».

Ο μυθιστοριογράφος άντελήθη φυσικά τι σημασία είχε κατά βάθος η συμβολική αυτή επιστολή, αλλά επειδή δεν ήταν σε θέση να εκλημώσει τις χροματίες ύποχρεώσεως του, απάντησε ως εξής:

«Υπαμονή, φίλε μου... Η «Ευγενία Γκραντέ» είναι βέβαια απ' τα καλά έργα του Μπαλζάκ, αλλά όχι το καλύτερό του».

ΜΠΑΛΖΑΚ

Πέρασαν έξιτοτε άλλα δέκα χρόνια και ο Μπαλζάκ εξέδωσε ένα νέο έργο, «Τους Φτωχούς Γονείς». Ο συμβολαιογράφος έκανε τότε καλά να του υπομνήσει και πάλιν κατά τον ίδιο εκλημμένο τρόπο την παλαιά διειρηλή του.

«Με αποθαρρύνετε, κύριε, του άλλαντερου δ Μπαλζάκ. Σας βεβαιώνω ότι μπορώ να γράφω έργα άκόμα καλύτερα απ' το τελευταίο βιβλίο μου...»

Και έτσι το χρέος του Μπαλζάκ έμεινε ανεξόλητο, εν άναμονή πάντοτε της συγγραφής του καλύτερου του έργου.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

ΓΑΜΗΛΙΟΣ ΔΙΑΙΤΑ

Στην Τύνιδα και σε μερικά άλλα μέρη της Αφρικής το κυριότερο προσόν της φρουατίστου μάς γυναικάς θεωρείται η πολισσαράια. Γ' αυτό, στα μέρη εκείνα, τις κοπέλλες που πρόκειται να παντρευτούν τις... κωλοτρέφουν, όπως κάνουν σε άλλα μέρη για τα προς πώλησην ζώα. Όταν μάλιστα ένας χήρος άποφασίση να ανιάψη δεύτερο γάμο, ή μέλλουσα σύζυγός του υποβάλλεται στην ακόλουθη διαίτα. Βάζουν στα χέρια της, στα δάχτυλά της και στα σφυρά των ποδιών της τα βραχιόλια της πρώτης συζύγου του μηστήρως της κι έπειτα φροντίζουν να τη θρεψουν ως ότου τα στολίδια αυτά να της έρθουν ίσα-ίσα. Όταν κατορθωθή αυτό, δεν άπομένει πια κανένα κώλυμα για το δεύτερο γάμο.

όλας, σάν μαυρο σημαδάκι εκεί στην άκρη του δάσους.
'Ο τρελλός το είδε... Κατάλαβε πώς δεν πρόφτανε να κινή τίποτα. Κι' άρχισε τότε να τρέχει, να τρέχει, να τρέχει... Έτρεχε κατά κει πουρχότανε το τραίνο. Γιατί έτρεχε; Δεν το ήξερε κι' αυτός.
Τό μαυρο σημαδάκι μεγάλωνε τώρα, μεγάλωνε όλοένα...
Κι' ο τρελλός έτρεχε, έτρεχε πάντα...
Τα σίδερα άρχισαν να σιγοτρέμουν...
Κι' ακούστηνε άξαφνα μία κραυγή όμοια μ' εκείνη που'χε άκουπτεαι και τότε, στο ίδιο ακριβώς μέρος, έδω και τριάμισιν χρόνια...
Κάποιος απ' το τραίνο είδε αήμα και έδωσε το σημά του κινδόνου...
Τό τραίνο σφύριξε, άκουστηνε το τρέξιμο των φρένων, κι' ο μαυρός κολοσσός στάθηκε, μαυρός σάν το θάνατο, μαυρός σάν το Κάρο... Περίεργα οι έπιθέσεις έβγαζαν τα κεφάλια τους απ' τα παράθυρα...
'Ο Γίρκεν είχε γίνει κομμάτια!...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΜΟ

«Σε μιλήσουμε λιγάκι, άγαπημένη μου! Ξέρεις πώς ή μόνη μου εύχαρίστησι είναι να σ' άκούω και να μεθώ με τα λόγια σου!...

Νά ζήσω χωρίς έσένα, φίλιτάτη μου, ούτε μπορώ ούτε θέλω! Ένα απ' τα δυό: ή έσθ ή ο θάνατος...»

Είμαι έτοιμος να πληρώσω και με τη ζωή μου άκόμα την άγάπη σου! Διάταξε με, και μπορώ να βάλω όλον τον κόσμο να γονατίσει μπρός στα πόδια σου! Όταν θα γίνει γυναικα μου, ποτέ δεν σ' άκούσεσις απ' το στόμα μου κακό λόγο...»

Σε αγαπώ αιώνια! Έσύ είσαι για μένα ή ζωή, το φώς! Ποτέ δεν θα κοιτάξουν τα μάτια μου άλλη γυναίκα. Το σφάλτο μου θα είναι: «έπιστις την ή μέχρι τάφου μου...»

Τι ήρωή, αλήθεια, να χορεύη κανείς μαζί σου και να μεθάη με τις άγγελικές σου μελωδίες!...

Μαζώ με σένα, άγγελε μου, δεν θα μου κακοφανή καθόλου αν πελάσας! Μαζώ με σένα μπορώ να ζήσω και σ' ένα έρημονήσι!

Είμαι έτοιμος για χάρι σου να μεταμορφώσω την ταπεινή γή σε Παράδεισο, να γεμάσω το δρόμο σου με λουλούδια, να σε κοιτάω στα χέρια μου πάντα, άκούσαστας και πρηγανός...»

Θά είμαι ο παντοεινός σου δούλος... Η παραμυθη έπιθυμία σου θάνα για μένα προσταγή. Θα μαντέψω απ' τα μάτια σου τι θέλεις και μόνη μου χαρά θάνα να σε ευχαρισώ...»

Σήμερα θα σου χαρίσω την τελευταία έκδοσι του «Ρωμαίου και της Ίουλιέτας». Διάβασέ το, Ίουλιέττα μου, και θυμήσου το Ρωμαίο σου!

Μη μου μιλάς έτσι, άγάπη μου, και με στενοχωρείς! Έγώ ποτέ μου δεν είπα ψήματα στη ζωή μου... Χωρίς έσένα δεν υπάρχει για μένα ζωή... Άν έσθ—Θεός φιάξου!—πεθάνης, ο ίδιος τάφος θα δεχτή κι' έμένα μαζί...»

Ποτέ, ποτέ, ποτέ δεν θα μπορούσα ν' αγαπήσω μάν άλλη. Ποτέ, χίλιες φορές ποτέ! Χωρίς έσένα μου είνε αδύνατο πια να ζήσω!...

ΥΣΤΕΡ' ΑΠ' ΤΟ ΓΑΜΟ

Είνε τρομερό! Έννοεις ν' ανακατέψω σ' όλα! Θες μου! Δεν μπορείς να κλείσης το στόμα σου ούτε για μια στιγμή!

Πόσο εύτυχισμένο είναι οι άνύπαντροι! 'Ο Έγγαμος βίος δεν άζειει ούτ' ένα βελόνι!...

Θες μου, πώς θα μπορούσ' ν' αντιμιστολίσω τόσα έξοδα! Σήμερα μου ζήτησε καινούργιο καπέλο! Αυτό είναι άναπόφευγο!

Πάλι γρινιές θαύουμε; Μά δεν σου είπα χίλιες φορές ότι ή Α. είνε συμπαιρωτισσά μου; Πάω κάποτε να την ίδιο γιατί είνε μόνη, ή δυστυχισμένη, και χωρίς προστασία... Τι κακό βλέπεις σ' αυτά!

Ούψ, συζιάδινα το χορό!... Άχρησέ με ήροχο!...

Μά τί έκανε τις παντοφλές μου; Πούος διάβολος λέρωσε το σακκάκι μου; 'Ηθελε νάξεραι τί σέκρεται κατά βάθος! Η σιωπή σου μ' έξοργίζει περισσότερο από κάθε άλλο...»

Πάλι θεωρείο στό θέατρο θέλεις! Μά δεν πέρασε άκόμα ούτε μίνας από τότε που ξαναθήγαμε! Μήπως νομίζεις ότι είμαι κανένας Ρόταυδ!...

Φώναξε την ύπηρέτρια να σου δώση την καρέκλα. Έγώ βαρέθηκα πια να στη φέρνω, μά την αλήθεια!

Ξέρεις πώς θάταν φρονιμώτερο ν' άφήσης αυτά τα μυθιστορήματα με τις γελοίες αισθηματολογίες και ν' άρχίσεις να διαβάης συχνότερα το βιβλίο της μαγειρικής; Τα χρημάτα φεύγουν και φαγητό της προκοπής δεν έχουμε...»

Α γ γ ε λ τ η ρ ε ι ο. «Μετα θυθυτάτης λήλης γνωστοποιού μεν εις τους φίλους και γνωρίσους μας τον θάνατον της περιλήμνης συζύγου μας Ν. Ν. Παρακαλούμεν όθεν τους εύαγερούμενους όπως κλπ., κλπ.»

Ο βαρυνεθών (;) σύζυγος Γ. Ν. Εϊ δ ο π ο ι ο σ ι ε σ. «Νέος, χήρος, κάτοχος άρκετης περιουσίας, ζηεί να γνωρισθί μετά νέας. Σκοπός ο γάμος. Γράψατε: Γ. Ν., κλπ., κλπ.» (Έκ του Ρωσοικου)

—Θες μου, τί εύτυχισμένο πού είνε οι άνύπαντροι!...

